

Advent 2. vasárnapja 2013.

Bevezetés

A mai, advent 2. vasárnapjának evangéliumában, az Úr útja nagy előkészítőjének, Keresztelő Szent Jánosnak, Izaiás prófétától vett szavai ekképp hangzanak: Készítsétek az Úr útjait! Ma e szavak nekünk szólnak. De, az Úr várásának idején, hogyan is állunk mi az útkészítéssel? Az erkölcsi értelemben vett dombok elhordásával, és a völgyek feltöltésével? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem törődünk a Hozzád vezető út építésével. Uram, irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem tesszük egyenessé életünkben azt, amit egyenessé kell tennünk. Krisztus, kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem távolítjuk el életünkben azokat a göröngyöket, amelyek botlásainkat okozzák. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Keleten rendszerint csak a királyok építettek utakat, amelyeket maguk és katonaságuk számára tartottak fenn. Amikor a király útra kelt, hírnököket küldött maga előtt, akik arra figyelmeztették a különböző vidékek lakosait, javítsák meg, készítsék elő az útnak rájuk eső részét.

Ez a valóság rejlik a Keresztelő Szent Jánostól elhangzott prófétai szó mögött. Ebben a képben a jövendő király maga a Messiás, Krisztus. János az Előfutára, hírnöke. A megjavítandó és előkészítendő út: az

emberi szív és értelem, az Istennel és emberekkel való viszony.

Bennünket arra buzdít János igehirdetése, hogy Ur jövet idején, miközben karácsonyra készülünk, tudatosítsuk magunkban azt, hogy az Úr állandóan jön felénk: felém és feléd. Ezért állandóan elő kell készíteni számára azt az utat, amelyen saját lelkünkbe és Isten nélküli világunkba megérkezhet az Úr.

Ilyenkor adventben gyakrabban ismétli az Igeliturgia Keresztelő Szent János bűnbánatra buzdító eme szavait: Térjete meg! Teremjéte a bűnbánat méltó gyümölcseit! Az igehirdetés pedig felhívja ennek leghatékonyabb lehetőségére is a figyelmünket: a gyóntatószékben történő letérdelésre, a bűnvallomásra, a lelkiismeret súlyos terhektől való megszabadulásra. Gyónástól idegenkedő testvérem! A keresztény bűnbánat, a gyónás nem önmarcangolás, hanem sokkalta inkább a bűntől való megszabadult léleknek a békéje.

Egy kínai szólás szerint: Ha az ember naponta rendbehozza a haját, akkor a szívét miért nem? – Mi rendbehozzuk? És milyen gyakran? Vagy már nagyon régen nem törődünk szívünk rendbehozatalával?

Közismert kereszténytanítás, mely szerint rejtőzködő Istenünk szeretet álruhában járni. Az Ur Jézus is azért öltötte magára emberségünket, hogy újra meg újra megjelenhessék a földön. Emberekben jön hozzánk és nem is akármilyen emberekben. Nem bölcsek és hatalmasok, hanem a betegek, az elesettek, a kicsinyek, a szegények álruhájában kéri befogadó szeretetünket.

Vajon miért? Mert a gazdag, a nem szorul segítségünkre, és szeretetünk megmutatására sem ad lehetőséget. Csak a szegények döbbsenek rá gazdagságunkra, ők nyújtanak alkalmat kenyérosztó szeretetünk gyakorlására.

Méltán írja az egyik konvertita: Kerestem a hitet és nem találtam sehhol. Kerestem az Istent és nem találtam sehhol. Kerestem a felebarátot és mindhármát megtaláltam. Felebarátot, a hitet és Istent!

Nem véletlen, hogy karácsonykor az ajándékokkal az emberek felé fordulunk. Ennek az ajándékozásban megnyilatkozó szeretetnek azonban nem szabadna egy alkalomra korlátozódnia.

Mit ér annak az apának a szeretete, aki elhagyta családját és csak karácsonykor visz ajándékot gyermekeinek?

Mit annak a gyermeknek szülői szeretete, aki elhagyta a szülői házat, aki magukra hagyja idős, magatehetetlen szüleit, s csak ilyenkor karácsonykor látogatja meg őket, s juttat nekik valami kis anyagi támogatást. Szívünkől is, szeretetünkől is adnunk kell valamit, s lehetőleg épp ebből, a szeretetből a legtöbbet.

Ma felénk hangzanak Keresztelő Szent János szavai: Készítsetek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit. Te hogyan készíted a szívünkbe, az emberi szívekbe állandóan útban lévő Úrnak az útját? Hogyan egyengeded ösvényeit.

Naponta olvashatunk, hallhatunk államadosságokról, adósságtörlesztési köteleességekről. De sohasem hallunk, olvasunk egy szót sem a

társadalom veszedelmes erkölcsi és vallási eladósodásáról, a társadalom szinte teljes vallás-erkölcsi összeomlásáról, erkölcsi csődjéről. De sohasem egy szót sem az ebből való kiút kereséséről sem.

A szakemberek gyakran beszélnek szerkezetváltatásról, az innováció szükségességéről. Pedig nemcsak erre van szükség, hanem sokkalta nagyobb szüksége van a szellemi, a lelki, az erkölcsi megújulásra mind az egyénnek, mind a társadalomnak, nekünk is hívőknek. Nekem és Neked is! E nélkül az előbbi nem valósítható meg.

Életalkonyán járó filozófus mondotta: „Fiatalkoromban forradalmár voltam? És az Istenhez intézett egyetlen imám így hangzott: Uram, adj erőt, hogy megváltoztassam a világot!

Amikor életem derekára értem, és láttam, hogy egyetlen lelket sem változtattam meg, megfordítottam imámat: Adj Uram erőt, hogy megváltoztassam azokat, akikkel kapcsolatban állok: családomat és barátaimat és elégedett leszek.

Most, amikor már öreg vagyok és napjaim meg vannak számolva, csak ezt kérem Uram, adj erőt, hogy megváltoztassam önmagamat! Ha kezdettől fogva így imádkoztam volna, nem pocskoltam volna el az életemet"

Igen. T! Mert miközben magunkon változtatunk, a világot változtatjuk meg, és az Úrnak készítünk utat, s az ő ösvényeit egyengetjük.

Amen

F. F.